

Socialismul Euharistic

Reflecții zilnice pentru Săptămâna Sfântă

de

Bob Hitching

Copyright © 2015 Robert Hitching

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită, sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare, sau alte metode electronice sau mecanice, fără acordul prealabil scris al editorului, cu excepția unor scurte citate încorporate în comentarii critice și alte utilizări necomerciale permise de legea dreptului de autor. Pentru cereri de permisiune, scrieți editorului, adresat „ATENTIE: Permișiunea Coordonatorului”, la adresa de mai jos:

Green Shutters Books
publisher@green-shutters-books.com
Green-Shutters-Books.Com

Versiunea cărții electronice este protejată de drepturile de autor standard.
Coperta: Lenka Slobodova

Dedicată lui Taylor, Helen și Margot

Prefață

Termenul de liminalitate este în uzanță de aproape 100 de ani, și descrie starea sau condiția unei persoane care este într-o perioadă de tranziție, sau care menține un tipar, un ritual, respectiv o obișnuință. Acest termen a fost folosit mai întâi de către antropologul Arnold van Gennep, care l-a dezvoltat ca un concept folclorist sau social teoretic primar.

În cea de-a doua parte a secolului XX, ideea a fost reluată și dezvoltată de cercetătorii din domeniul sociologic, mai ales de Victor Turner, care, a proiectat aplicabilitatea acestor idei în construcția socială și individuală.

Ideea expusă pe scurt, constă în faptul că oamenii trecând prin diferite faze ajung în starea de liminalitate, unde nu au devenit încă persoanele care doresc a fi, dar nici nu mai sunt persoanele care erau mai de mult. Ca rezultat, persoana în cauză este într-o stare de stagnare metafizică.

La nivelul societății, liminalitatea descrie un proces similar. Culturile, organizațiile sau alte construcții sociale, în majoritatea cazurilor nu pot ajunge la finalizarea procesului propus. Cuvântul liminalitate și conceptul care stă în spatele acestui termen descrie într-o mare măsură creștinismul individual și cel instituțional.

Dacă am ancheta creștinii tineri și chiar o mare parte a creștinilor în vârstă, cum ar defini viața lor spirituală, în cele mai dese cazuri s-ar descrie ca fiind prinși la mijloc, blocați, cu o viață spirituală irelevantă sau departe de realitatea propusă.

Aceast fapt produce sentimentul de vinovăție la mulți și ideea de a renunța și mai mult. Probabil termenii „fără odihnă” și „neliniștiți” ar fi cel mai simplu mod de a descrie starea spirituală a multora.

La nivel colectiv, Biserica Universală astăzi se găsește într-o stare de liminalitate. Oricare din cele trei ramuri ale creștinismului, cel de est, de vest sau protestant, indiferent de ideile și definițiile lor inițiale, la momentul actual se găsesc într-o stare liminală, și într-o perioadă tranzitorie spre a deveni ceva complet nou.

Asemenea condiții poartă povara a ceea ce se așteaptă de la schimbări, și în același timp provoacă probleme prin înlăturarea unor lucruri deja familiarizate.

De multe ori comentatorii folosesc termenii de Modernism sau Postmodernism pentru a descrie ceea ce se întâmplă pe tărâmul sociologiei sau a religiei. Într-o oarecare măsură, această categorizare nu este una rea, dar în termeni reali este irelevantă, pentru că problema liminalității nu are nevoie de observații în termeni de idei, definiții sau descrieri.

Ideea simplificată este că orice ar fi fost Biserica cândva, în termenii și categoriile ei proprii, acum este în procesul de a deveni altceva, complet nou. Problema constă în faptul că Biserica nu a devenit încă acel “nou” spre care se îndreaptă și tranziția prin care trece, starea liminală, este traumatică.

Implicarea individuală a creștinilor din toate denomițiile este enormă. Formele rigide și granițele impuse de viața lor religioasă se frâng și se prăbușesc.

Un sens al ideii de „prins la mijloc” între ceva, pare a afecta pe toată lumea. Puțini sunt cei care sunt imuni la această neliniște.

Probabil, un alt lucru important, temă a unui viitor studiu, este că liminalitatea afectează Biserica de pe tot mapamondul, cu excepția zonelor foarte rurale.

Eu locuiesc în Europa Centrală și am realizat multe lucruri pe parcursul anilor. Personal, împreună cu soția mea și cu restul echipei noastre, lucrez printre populația cea mai rău-vazută și lovită de sărăcie din Europa actuală, comunitatea romă.

Unii dintre membrii echipei noastre lucrează la conceptul de „Socialism Euharistic” ca fiind o expresie spirituală autentică în lucrarea cu cei săraci și opresați.

În termeni simpli, Socialismul Euharistic ia mesajul Crucii în întregime și îl distribuie întregii societăți, în cazul nostru acest grup fiind cei săraci și împovărați din comunitățile de romi.

Termenul „Euharistic” încorporează toate realitățile Crucii, iar „Socialismul” este un termen comun pentru a defini redistribuirea bogăției.

Această lucrare se efectuează în cadrul unui context religios complex al ortodocșilor răsăriteni, romano-catolicilor și culturilor protestante, fiecare dintre aceștia mizând pe comunitățile unde servesc și pentru care concurează.

În ultimii ani, anumite lucruri au început să se schimbe. Tradițiile cultelor au fost traumatizate de propriul exces și nebulie. Ortodocșii și catolicii au ajuns să se evidențieze printr-un fanatism naționalistic, în timp ce protestanții au importat din SUA, Australia, Marea Britanie și Scandinavia toate ereziile nou concepute, unele fiind printre cele mai bizare din istoria Bisericii.

Acest haos apărut în religie a făcut ca mulți, mai sensibili, din generația tânără, să se găsească într-o stare de confuzie. Aceasta i-a condus pe mulți la un sentiment de neliniște referitor la definițiile și etichetările spirituale la care sunt expuși.

Pentru Bisericile sau tradițiile deja formate, încercarea este de a rezolva cumva lucrurile și să revină „la normal” cât mai repede posibil, dar acel normal nu mai există. Mai degrabă, pare se că Duhul Sfânt a dus trupul Bisericii în pustie pentru a fi ispitit de Satan.

Deșertul liminalității este locul unde Biserica rămâne până nu este schimbată și înnoită. Pentru cei care sunt în căutare și fac parte din această perioadă a nesiguranței, există două dorințe aparent ambigue. Pe de o parte, este prezentă dorința pentru ceva complet nou, dar în același timp și tânjirea după stabilitatea din trecut.

Seamănă puțin cu ambiguitatea emoțiilor pe care cineva le simte atunci când aude că a fost descoperită o metodă tehnologică avansată care va redefini modul în care comunicăm instantaneu cu oricine, oriunde. În același timp, pe lângă emoțiile provocate de ceea ce urmează a fi, există și sentimentul de dor după zilele din trecut în care nu puteai fi găsit de oricine, puteai petrece timpul în liniște citind o carte, puteai sta nederanjat în fața focului cu câinele familiei la picioare, etc.

Părerea mea personală este că ambele căștiguri sunt posibile. Modernitatea ne poate produce un sentiment emoționant iar în același timp să ținem cont și de cele vechi.

Există câteva puncte specifice la o asemenea dualitate; dualitatea căutării a ceva nou și concomitent, păstrarea tradițiilor din trecut.

Pentru reflecțiile asupra temei, sugerez calendarul bisericesc ca un loc de refugiu, pentru a găsi un limbaj comun în căutarea Bisericii post-liminale realiniată.

Anul liturgic bisericesc este locul unde ne putem regăsi și înțelege, fără a intra în precizare a datei calendaristice, indiferent de tradițiile din care provenim. Este locul unde putem învăța unii de la alții lecții ale patrimoniului spiritual și putem învăța din trecutul celorlalți.

Această lucrare scurtă se axează pe perioada pe care o numim Săptămâna Sfântă, sau Săptămâna Mare. Săptămâna pascală nu aparține unei tradiții, ci ne aparține tuturor.

Ordinea în care am pus zilele și tema, nu urmează nici o tradiție specifică în termenii asupra căror lucrură să reflectăm în ziua respectivă. Mai degrabă este a reflecție hibridă care preia focusul Săptămânii Sfinte și ne oferă indici pentru cugetări și rugăciune.

Am hotărât să nu introduc în text referențele biblice, fusnote sau citate. Mi-am propus această lucrare ca o conversație în cadrul unui grup restrâns. Sunt conștient de părțile slabe ale acestei decizii, pe care am luat-o pentru a oferi cursivitate în prezentarea ideilor.

În ceea ce privește detaliile tehnice, am ales ca prezentarea să fie puțin diferită prin faptul că fiecare paragraf este segregat într-un segment, pentru a facilita citirea prin mijloacele electronice (e-book)

Introducere

ideile nu mai au consecințe

Peste tot în lume, Biserici, denominații și diferite tradiții, se întâmplă ceva absolut nou și radical.

Este greu de definit ce este acest ceva, pentru că nu are un centru geografic gravitațional, nu există un lider cunoscut mondial, nu are formă primară sau stil. Probabil acesta este cel mai mare avantaj al acestei schimbări, fără a avea o slăbiciune corespondentă.

Dacă acest „ceva nou” poate fi definit cumva, această definiție este mai precisă dacă se vorbește despre ce este acest lucru și nu ce nu reprezintă el.

Elaborarea este pusă în ordine. Multe din mișcările care sunt clasificate ca mișcări de reînnoire sau trezire apar ca reacție la ceva ce este definit a fi greșit, eronat sau duce lipsă de reformă. Din această cauză este normal pentru mișcările de reînnoire să fie definite prin ceea ce nu sunt ele de fapt, decât prin ceea ce reprezintă.

Acest „ceva nou” nu este așa. Nu există ușă unde să fie agățate tezele contrarii, nu există Papă care să iubească sau desconsidere. Mai degrabă, este un „ceva” reactiv care crește fără lucruri dinainte definite. Probabil din această cauză este o mișcare atât de proaspătă. Totuși, sunt câteva caracteristici sau elemente identificabile care sunt prezente indiferent de locul în care are loc această înnoire:

*afețiune clară și intenționată și devotament față
Domnul Isus*

*Dorința de a redescoperi viața și învățăturile Bise-
ricii primare.*

*Dragostea față de toți cei care iubesc numele Dom-
nului nostru Isus Hristos.*

Citirea Bibliei cu o inimă deschisă și în ascultare.

*Închinarea în fața lui Dumnezeu prin muzică, cuvîn-
te, simboluri.*

*inimă deschisă pentru a servi pe cei săraci și oprimați
în Numele Domnului nostru Isus Hristos.*

Într-un fel, nu este atât de important a înțelege modul cum s-a întâmplat acest lucru, ci mai degrabă de ce, ca mai apoi să pășim în fluxul lucrării pe care Dumnezeu o face.

Lăsați-mă să pun această idee într-un context. Lumea pe care am cunoscut ca și copil, în anii 1950, în sudul Londrei, nu mai există. În idee, am văzut lumea mutându-se de la un set de construcții sociale în care „ideile” au contat și a avut consecințe, într-o lume în care „ideile” sunt tot mai irelevante.

Pe scurt, lumea care este într-un proces emergent, este ceea ce eu numesc un „milieu nihilist post-propozițional”. Acesta nu este un titlu ci o descriere sau o condiție. Realizez faptul că termenul trebuie dezvăluit, altfel devine doar un termen obișnuit de „post-ceva”.

Ar putea fi util să subliniez ce este acest milieu nihilist post-propozițional într-o formă schematică.

Schimbarea de la surse singulare de autoritate la surse multiple.

Cum centrele urbane s-au pluralizat în ultimii 50 de ani, culturile sau îndepărtat de la sursele foarte limitate, înguste, și de multe ori singulare de autoritate. Să punem această idee într-un context religios. În partea în care locuiam eu, în Londra de Sud au fost doar Biserici Protestante, cu un număr foarte mic de Biserici Romano-Catolice. Acest lucru a însemnat că sursele spirituale ale autorității au fost foarte înguste și limitate.

Astăzi, în aceeași zonă, există sinagogi, moschei, temple hinduse, temple budiste, ortodocși orientali, ortodocși răsăriteni și o multime de grupări cvasi-culto-semi-protestante.

Tinerii care cresc într-o astfel de societate se pot întreba cine este Dumnezeu și cum este el? Când eram eu băiat, răspunsul la această întrebare era relativ clar slabilit, deși într-un stil simplificat. Un lucru care era absolut sigur, era că Dumnezeu nu a fost deitatea musulmanilor, hindușilor, budiștilor, evreilor, sau nici chiar a romano-catolicilor.

Astăzi, la aceeași întrebare se poate răspunde cu tot felul de lucruri de care se ține cont: relațiile interrasiale, multiculturalismul, realități pluraliste, și mai presus de toate o polenizare încrucișată de percepții și perspective diferite.

Adevărul este că trăim într-o lume cu surse multiple de autoritate, iar întrebările și răspunsurile noastre sfârșesc prin a fi o reflectare a diversității.

Sfârșitul siguranței

Acest indice al surselor de autoritate a înlăturat toate punctele familiare de referință ale credinței sau așa-numitele „marcatoarele condamnării“ din cadrul culturii. În schimb, această lipsă a creat un context pe care Anthony Giddens îl numește “îndoiala radicală”. Această îndoială radicală diferă de îndoiala istorică. Îndoiala, așa cum am înțeles-o în prealabil, a fost mișcarea inimii și a minții sus și jos pe o linie între credință și necredință.

Îndoiala radicală este aceea unde nu există răspunsuri. Nu există adevăr cu „A” mare. Nu mai poți fi sigur de nimic pentru că există o mulțime de perspective și alternative legitime.

Rezultatul final este că e mult mai bine să spui că nu există răspunsuri reale, decât să zici că acest sau acel adevăr este autentic, iar celelalte nu sunt. Pe scurt, ideile s-au devalorizat și au devenit alegerea consumatorului.

Cuvintele care se aud des în conversațiile zilnice sunt: „Vezi, în ceea ce mă privește, așa stau lucrurile...” Acest „în ceea ce mă privește” a devenit nouă piatră de căpătâi a credinței. Este ceea ce eu numesc a fi „Fundamentalism Subiectiv”.

Temelia nu stă în idee ci în propria-mi interpretare a acestei idei.

Moartea siguranței crează nihilism

Problema este că bărbații și femeile caută și tânjesc după răspunsuri la întrebările legate de originea, existența și destinul propriu. Atunci când oferim doar răspunsuri de genul

„Pentru mine”... inimile lor se ofilesc după răspunsuri solide, fixe si fundamentale.

Tragic, dar rezultatul final este nihilism. Eu definesc nihilismul în acest caz a fi un milieu unde nu există răspunsuri la întrebările vieții, nu există valori care să ceară loialitate și nu există nimic concret în domeniul cunoștinței.

Atunci când un tânăr evanghelic abordează pe cineva și spune... “Dacă ar fi să mori în seara aceasta, unde o să îți petreci...?” răspunsul ar fi „Despre ce anume vorbești tu?”

În esență, în lumea reală, accentul nu stă pe faptul ca ideile nu contează, ci cum se face că ideile „îndrăznesc” să nu conteze.

Ideile nu mai suferă consecințele. Mai degrabă, avem de-a face cu un actîbild pe care scrie „Non-ideile au consecințe”

O nouă epistemologie

Aici simbolurile și semiotica intră în schema noastră. Simbolurile întruchiează idei, dar în forma propozițională. Ritualurile sunt pur și simplu seturi de simboluri aranjate într-o ordine. Simbolurile în ritualuri produc participantului o conștiință. Această conștiință trece de limitele a ceea ce a fost cândva cunoscut ca și credință, bazată pe conceptul timpuriu al Reformei de *Notitia-Assensus-Fiducia*.

Acest model de credință neo-tradițional dar foarte efectiv al Reformei, a funcționat atunci când *Notitia* a fost înțeleasă ca „fapte necesare”, *Assensus* a fost „avizul intelectual” pentru aceste fapte ca fiind adevărate, și *Fiducia* a fost punerea „încrederii personale” în acest fapt la care s-a dat în prealabil un aviz intelectual.

Salvarea a fost obținută atunci când o persoană a trecut prin trei faze critice ale credinței.

Am auzit declarațiile adevărului.

Intelectual am acceptat aceste adevăruri.

Iau o decizie conștientă să îmi pun încrederea în aceste adevăruri ca fiind adevăruri valabile pentru mine însumi.

Astăzi, aș sugera un model diferit care se potrivește foarte bine cu conceptul de Socialism Euharistic. Nimic nu s-a schimbat în termenii conținutului sau a pietrii de căpătâi a adevărului. Ceea ce s-a schimbat este modul în care ne raportăm și implicăm în acel adevăr.

Aș sugera că cele ce urmează arată încotro ne îndreptăm cu termenii acestei noi metode de a cunoaște. Pentru aceea dintre noi care provin dintr-un mediu bine definit, cu rădăcini reformate sau evanghelice, va fi nevoie de o anumită ajustare. Este o reluare a ceea ce a „fost cândva” în noua realitate a „ceea ce este acum”.

Notitia ar fi faptele care sunt încorporate, nu în propoziții, ci în simboluri și modele de credință într-o comunitate creștină.

Assensus este atunci când o inimă subiectivă interacționează cu aceste simboluri la nivelul existențial în moduri care pot fi cel mai bine descrise ca o „experiență spirituală”.

Fiducia este atunci când un fel de acțiune kinestetică este pusă ca un drept de trecere.

La suprafață, acest lucru poate crea disconfort sau prudență, dar în termeni reali, acest lucru nu este atât de mult

o veste nouă, ci mai degrabă o revenire la cunoștințele Bisericii primare.

Citim despre aceasta în scrierile timpurii ale Bisericii, unde noul convertit este introdus în trei etape. Avem o privire a acestor etape la Sf. Clement Romanul cât și la Iustin Martirul dar mult mai detaliat explicat în scriere Didache care este cel mai timpuriu document păstrat, referitor la credință și practică, la trecerea Bisericii din primul secol în secolul doi.

Necredinciosului îi sunt prezentate convingerile Bisericii Creștine. Aceast convingeri, deși nu sunt compuse din idei simple, au idei încorporate în toate tipurile de simboluri cunoscute. Adevărul a fost dese ori văzut prin poze pe pereți, semne ale crucii, o cupă, pâine, aplecare, îngenunchiere, sau simboluri rituale. Mai mult însă decât acestea, Adevărul a fost observat prin caracterul comunităților formate din oamenii lui Dumnezeu.

Faptele erau prezente dar erau încorporate și definite metaforic prin simboluri. Adevărul de bază rămâne integru dar este angajat la nivelul simbolisticii. A avut loc antrenarea și învățarea Adevărului care a fost mai apoi prezentată prin forme încorporate.

Modelul de încorporare care a fost observat, nu a dat alte indicații decât idea că dacă vrei să devii un creștin, faci o decizie să trăiești pentru Hristos, având posibilitatea și în unele cazuri probabilitatea să mori pentru Hristos.

Necredinciosul, după ce a fost expus acestor adevăruri încorporate în crezul Bisericii, a fost invitat să se roage și să postească două zile înainte de a lua o decizie referitoare la relația lui sau a ei față de Adevărul care i-a fost descoperit.

Evangelistul se alătură celui evanghelizat pentru două zile de post și rugăciune.

Solicitantul și Evangelistul acum intră în etapa experimentală, prin reflectarea adâncă asupra postului și rugăciunii, având ca scop ceea ce solicitantul tocmai a întâlnit. Postul a fost o experiență spirituală a solicitantului înaintea conversiunii.

Astăzi este greu de imaginat ideea de a împărtășii cuiva „Evanghelia”, fără a-i permite persoanei în cauză să dea un răspuns, decât după două zile de post și rugăciune.

Apoi, după ce solicitantul a experimentat aceste adevăruri ca fiind reale, în perioada de post și rugăciune, el sau ea au acționat conform acestor adevăruri experimentate, prin intrarea în apa botezului. Acest act și ritual al botezului a fost proclamarea în fața martorilor că solicitantul a devenit un creștin și de acum înainte este dispus să trăiască sau să moară pentru Hristos.

Într-un mod, botezul era la fel ca rugăciunea de convertire, sau ridicarea mâinii, respectiv ieșirea în față la modelul „deciziei evanghelice” de astăzi.

Convertitul nu a fost un individ care a fugit de judecată, acesta fiind modul de a evada, ci mai degrabă o „persoană” care s-a atașat unui grup de „persoane” în căutarea lor comună de a umbla cu Dumnezeu și de a schimba lumea.

Acest model „Simbol-Experiență-Acțiune” produce o fabricare adâncă a credinței.

Implică disciplină și responsabilități. Implică participarea la simbolurile sacre și părtășie spirituală. Implică o relație de „Ascultare și Autoritate” într-un mediu organic al bucuriei și siguranței. Este întotdeauna o contopire a individualului și comunului.

Sincer, această credință nu este cutremurată de o descoperire științifică nouă, ori de o recalibrare în urma unei căderi morale a unei celebrități sfinte a lumii moderne. În trecut, a produs de asemenea, o generație de martiri pe care Biserica a fost zidită.

Socialismul Euharistic ca un nou model de Ucenicizare

Înapoi la prezent. Aș sugera că suntem pe cale de a vedea ceva mult mai profund decât descoperi lumea veche. Aceasta se va întâmpla doar dacă realizăm că burdufurile vechi ale religiei instituționale nu vor putea susține noul vin al redescoperirii schiței credinței, acel model de ucenicizare „Simbol-Experiență-Acțiune”.

Este de asemena important de înțeles că noii martiri ai Bisericii sunt majoritar în est. De asemenea acești martiri provin dintre mediul romano-catolic, oriental și ortodox răsăritean, adică toți aceia care sunt cuprinși în modelul de credință și practică „Simbol-Experiență-Acțiune”.

Este trist faptul că acei creștini care în prealabil au fost „țintă” pentru evanghelizare din partea Evanghelicilor, acum au devenit țintă pentru săbiile și gloanțele celor care urăsc Numele lui Hristos. În asemenea martiraj, distincția denominațională nu mai este considerată.

Dacă am putea cunoaște gândurile acelor martiri, probabil că s-ar ruga pentru noi să tragem învățături din tradițiile noastre diferite și să ne axăm pe o afiliație comună decât pe diferențele istorice.

Zilele care ne stau în față nu vor fi ușoare, pentru că realinierile care urmează vor crea tot felul de greutăți, iar acestea vor continua să producă martiri noi care vor duce Biserica spre ceea ce va fi probabil epoca finală a credinței.

Uitându-ne la Săptămâna Sfântă, vedem aceste simboluri din abundență. Este o perioadă ideală de a ne gândi la Socialismul Euharistic ca un nou mod de a vedea adevărul „Simbol-Experiență-Acțiune” și un nou mod de a concepe Ucenicizarea.

Duminica Florilor

Simboluri ale autorității în umilință

În hinduism, islam și creștinism, observăm figurile centrale întrând triumfal pe spatele unui animal.

În hinduism, vedem reprezentări ale lui Ganesha călărind pe spatele unui șobolan. Simbolismul care stă în spatele imaginii este că șobolanul poate roade și trece prin orice și tot așa și Ganesha are aptitudinea de a depăși orice obstacol. Din această cauză, acest idol este foarte popular în culturile care abundează cu obstacole.

În islam, îl vedem pe Profet intrând în Mecca călare pe o cămilă, împreună cu puternica-i armată pentru a prelua controlul și a se răzbuna pe cei care i-au stat împotrivă. Cămila este considerată a fi cea mai vrednică de mândrie dintre fiare și simbolizează autoritatea celui care vine triumfător călare.

În creștinism, îl vedem pe Domnul nostru Isus Hristos intrând în Ierusalim călare pe un măgăruș. Cel mai umil dintre creaturi, cel mai modest dintre animale, măgarul reprezintă opusul total al puterii și tăriei. Nici un alt animal nu putea sluji mai bine ca simbol al vieții și învățăturilor Domnului nostru Isus Hristos.

În lumea modernă tindem a nu folosi animale pentru a ne deplasa, ci mai degrabă mijloace mecanice și tehnologice mai conveniente. Interesant, dar există un simbolism similar al statusului, prin modurile de transport moderne.

Este interesant a încerca să ne imaginăm cum ar intra Domnul Isus în Ierusalimul actual. Ar alege o marcă puter-

nică de masini de genul Masserati, Mercedes sau BMW? Probabil că nu.

Este aproape un lucru deplasat să ne imaginăm, dar să fim sinceri, este aproape sigur că Domnul Isus ar fi intrat pe o bicicletă. Bicicleta fiind cel simplu mod de transport.

Noi slăvim întruchiparea lui Dumnezeu, cel care alege simbolurile umilinței să caracterizeze viața și mesajul său.

Simbolurile reprezintă un anumit stil de trăire și sunt ușor de observat, fiind pentru noi un model foarte puternic de urmat și reprodus. Pe scurt spus, dacă vrei să fi ca Isus în fața celor ce te privesc, mergi cu bicicleta.

Să dezvoltăm această temă în termeni mai observabili. Vom face acest lucru printr-o retrospectivă asupra botezului Domnului Isus.

În timp ce Domnul Isus Hristos ieșea din apa botezului, cerurile s-au deschis și o voce a fost auzită în timp ce Duhul Sfânt se pogora. „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea”.

Concret, atunci când Tatăl L-a văzut pe Fiul, a fost satisfăcut. Atunci când viața lui Hristos este văzută prin toate rolurile Sale simbolice, modelate, reproduse de cei care Îl urmează, Dumnezeu Tatăl este satisfăcut.

Continuăm pe aceași idee. Unul dintre lucrurile care face creștinismul să fie religie unică este și faptul că are un concept ontologic și real potrivit căruia Dumnezeu habitează în inimile fiecăruia dintre adepții Săi. Trebuie spus clar și răspicat că Domnul Isus Hristos, prin Duhul Sfânt locuiește în noi. Din aceasta reiese că atunci când Tatăl Îl vede pe Fiul în noi, este satisfăcut, la fel ca și la scena botezului Dom-

nului Isus. Întrebarea însă este, cum iese la iveală prezența christianică din viețile noastre?

Un adevăr extraordinar a fost puternic scos în evidență la Reformă. Când Tatăl privește spre noi, ne vede, nu legați în întunericul păcatelor noastre, ci vede neprihănirea lui Hristos impusă nouă. Această impunere, venită prin intermediul Domnului Isus Hristos este definită ca: „Pe Cel ce nu a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”.

Sigur, un alt răspuns la aceeași întrebare ar fi următorul. Când Tatăl ne vede pe noi alegând să fim „călare pe un măgaruș” în ceea ce privește viața noastră, este satisfăcut pentru că Îl vede pe Fiul său în noi.

Oricare din aceste răspunsuri am alege să le evidențiem, suntem cu totul de acord că credința noastră este una a smereniei, a respingerii simbolurilor care indică un status anume și o cărare a victoriosului „Osana” care va fi revelat prin renunțarea de sine.

Această Săptămână Sfântă abundează prin simboluri ale umilinței. Împăratul împăraților care intră în Ierusalim călare pe un măgar crează o imagine dramatică a autorității spirituale, în contrast cu simbolurile puterii și statusului. Când ne gândim la ziua de astăzi, Duminica Floriilor, să fim oameni care proiectează și prezintă acele simboluri autentice prin modul în care trăim, vorbim și prin alegerile pe care le facem în interiorul inimilor noastre.

Socialismul Euharistic este: Bogăția smereniei Domnului nostru Isus Hristos afișată în viețile adepților Săi și distribuită întregii lumi care privește.

Sfânta Luni

Coreografia personalității împletită

În Evanghelia după Ioan, imediat după intrarea triumfală a Domnului Isus în Ierusalim, avem o narațiune scurtă și minunată a celor care au venit la Filip și i-au spus: „Domnule, am vrea să-L vedem pe Isus”.

Aceste cuvinte sunt ca o grenadă aruncată în mijlocul lumii moderne. Dați-mi voie să explic.

Descoperirile Domnului Isus au fost prezentate clar în viața sa întrupată și în lucrarea sa în lume. Pe această persoană voiau să o vadă cei care l-au abordat pe Filip.

Dar, este important a reține acest lucru, Fiul lui Dumnezeu Întrupat a fost descoperirea reală și tangibilă a noțiunii mesianice. O noțiune care își avea corespondentele în simbolurile scrierilor Vechiului Testament de-a lungul anilor.

Paștele, arderea de tot, pacea, păcatul, jertfele de vină, ilustrau realitatea absolută a morții uimitoare a lui Hristos. Sărbătoarea Cincizecimii, Primele roade, trâmbițele, Cortul Întâlnirii erau de fapt simboluri care se referea la personalitatea lui Hristos.

Scrierile Vechiului Testament abundau în tipologie și simboluri, umbre și reprezentări, toate revelând cine a fost și va fi Domnul Isus, în întruparea sa.

Aceste simboluri întruchipează adevărurile referitoare la Isus însuși.

Nu există un alt mod de a privi la viața și lucrarea lui Isus, care să difere de întruchiparea simbolurilor prezenta-

te, în special cele care au legătură cu ispășirea și natura ei sfântă. Pe scurt, simbolurile coincid într-u totul manifestării, prezentării Domnului nostru Isus Hristos.

Acum, punem un „Isus semiotic non-sacru” într-un „milieu nihilist post-propozițional” de care vorbeam mai devreme, și avem un „Isus” de calitate inferioară sau un „simbol secular”.

Când dai la o parte suprapunerea simbolurilor noțiunii mesianice din Vechiul Testament și le înlocuiești cu o suprapunere seculară, fără temelie pluralistă, atunci Isus devine doar un simplu învățător, vindecător, predicator și moralist.

Pentru un bărbat modern și soția sa postmodernistă, chiar nu are nici o importanță dacă Isus există, a existat sau va exista, pentru că existența lui e o simplă proiecție a unui sistem de valori râvnit, mai de grabă decât unul real, actual istoric și unic.

Teoreticianul social sloven, Slavoj Žižek își încurajează audiența să preia și să utilizeze valorile lui Isus și ale Duhului Sfânt în cultura proprie. Totuși, el este un ateu.

Desigur, în cele din urmă Isus devine pur și simplu o proiecție totemică în sistemul nostru de valori. Acesta este motivul pentru care „21-C-Isus” este un furnizor pentru democrația liberală universală sau capitalismul lacom republican de aripa dreaptă. Alegeți singuri varianta preferată.

Dacă rămânem la întruchiparea lui Isus în simbolurile istorice, avem u Isus „real”. Dacă însă ne permitem a-L despărții de simbolurile sfinte ale istorie și prin raționalism ajungem la secularism, El de fapt dispare.

Persoanele deosebite care au venit la Filip, doreau să întâlnească o persoană reală, nu o proiecție a sistemului de valori

dominante ale vremii. Sa fie spus clar și răspicat, fără noțiunea mesianică și simbolurile sacre istorice atașate, însuși conceptul de Isus, ar fi fost doar o extensiune a sistemului de valori dominante ale vremii – un conducător politic radical care ar fi trebuit să distrugă Imperiul Roman.

Este deasemenea notabil faptul că Filip este cel care s-a implicat în discuție cu Domnul Isus, despre a-L vedea pe Tatăl, cand Domnul Isus a spus „Dacă M-ați văzut pe Mine, L-ați văzut pe Tatăl”.

Să abordăm această subiect, legându-ne gândurile de ceea ce apostolul Pavel afirmă în epistola către Coloseni, când scrie despre Hristos a fi „Chipul Dumnezeului nevăzut” și când declară „În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”.

Acum, să ne oprim pentru moment aici în ceea ce privește aceste două idei.

Ceea ce învățăm de la frații noștri răsăriteni, este un concept foarte puternic. Amintiți-vă, aceștia sunt cei care sunt decapitați în Orientul Mijlociu pentru Hristos. Interesant, un concept care este acceptat atât de Biserica Orientală cât și de cea Ortodoxă Răsăriteană. Biserica Romano-Catolică are un concept similar, dar așa cum este des cazul, teologia bazată pe termenii latini este o înlocuire slabă pentru greaca multistratificată, limbă în care a fost dată expresia de „împlinirea vremii”

În corectitudine, termenul a fost recuperat și folosit în lumea protestantă de Jurgen Moltman, Misoslav Wolf și în vremuri mai recente de Baxter Kruger.

Termenul pe care frații și surorile noastre din est ni l-au dat este „*Perichoresis*”. Este cuvântul folosit de Părinții Bisericii

timpurii pe care l-au folosit pentru a descrie relația de iubire dintre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. În unele cazuri, cuvântul „Dumnezeu” a fost suficient pentru a descrie relațiile valorice ale Trinității, dar pentru o înțelegere completă a ontologiei trinitare, a fost dezvoltat acest termen complex *Perichoresis*.

Trebuie să fim precauți, pentru că în lumea protestantă, uneori avem de-a face cu o doctrina trinitariană subtextuală. O doctrină unde este Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, plus o altă entitate numită Dumnezeirea triunitară. De parcă aceasta din urmă ar fi separată individual de persoanele Trinității. Pe scurt, prin urmare avem un cvartet sfânt protestant.

În realitate, termenul de *Perichoresis* este o definiție minunată a unei împletituri, insolubilități, interconectivități care sunt coreografiate precum partenerii de dans care se completează unul pe celălalt.

În teologia trinitară protestantă vestică, avem tendința de a pleca de la Un Dumnezeu, iar mai apoi să împărțim acest Un în Trei. În est, ei pleacă de la ideea de trei în unul singur și trei ca Unul și rămân la această poziție.

Când observăm o persoană a Trinității, vedem acest *Perichoresis* al celor trei persoane ale Trinității. Inimile și mințile noastre tânjesc după o explicație mai simplificată, dar nu există! O avertizare însă, dacă vrem să-L simplificăm pe Dumnezeu, de dragul clarității, facem o zeitate care nu este Dumnezeu.

Mulțumitori însă, putem sta liniștiți într-un adevăr profund și prețios. Avem Întruparea.

Vedem „revelația finală a lui Dumnezeu” și singurul mod de „a-L cunoaște pe Dumnezeu”, dat prin Întrupare.

Fără întrupare nu Îl putem „vedea” pe Dumnezeu. Ne pierdem în mistere și sfârșim prin a expune tot felul de modele. Dacă vrem să știm cum este Dumnezeu, ne putem axa pe ceea ce „vedem”, cum este Domnul Isus Hristos. Domnul nostru Isus Hristos este Dumnezeu care s-a făcut pe Sine „vizibil” nouă, prin faptul că a devenit om.

Acest lucru este foarte important pentru că, dacă „vedem” revelația pre-întrupată a lui Dumnezeu din Scripturi, imaginea este incompletă până la venirea Domnului Isus Hristos. Doar prin întrupare „plinătatea” lui Dumnezeu se poate „vedea”. Nici o revelație dumnezeiască pentru omenire nu poate fi completă decât împreună cu întruparea.

Așa că, atunci când aceste persoane deosebite au venit la Filip, s-au atins de cea mai relevantă realitate din istoria universului; a-L vedea pe Dumnezeu în Christos.

Tânjeau după Hristos cel prezent pe pământ, după cum noi tânjim după Hristos în Duh.

Probabil cel mai profund, nealterat, minunat și simplu simbol al întrupării, mergând prin realitatea Duhului, este luarea pâinii și vinului atunci când „facem aceasta spre amintirea Sa până va veni El”. Comuniunea, Cina Domnului, Euharistia, Frângerea Pâinii, ne este dată nouă, pentru ca și grup de credincioși să putem să medităm în tăcere la maiestatea și bogăția întrupării și la înțelesul ei.

După cum promisiunea prezenței Fiului lui Dumnezeu a devenit realitate, atunci când ne întâlnim în Numele lui, îl vedem pe El. Îl vedem simbolic când ne gândim la suferințele purtate pentru noi. Îl vedem ca o realitate, nu ca o proiecție a sistemului dominant de valori al perioadei. Îl vedem pe El ca descoperirea Trinității lui Dumnezeu.

Euharismul Social este: Lupta pentru a crea o cărare în ceața manifestărilor totemice ale lui Isus și venirea cu o bucurie cutremurătoare la momentul ținerii Paharului și împărțirea simbolurilor sfinte ale adevărului Său, ale vieții Sale reale, care ne este descoperită în Scripturi prin Întruparea Sa.

Sfânta Marți

Absența pildelor

În 1931, cântărețul de jazz, Louis Armstrong a cântat în Memphis, Tennessee, în fața unui auditoriu segregat. În autobuzul cu care a venit la Memphis stătea împreună cu managerul său alb și cu soția acestuia. La un moment dat, când au intrat în jurisdicția orașului Memphis, poliția a intrat în autobuz și l-a găsit pe Armstrong șezând lângă soția managerului, verificând unele acte referitoare la afacerile lor.

El, împreună cu toată trupa sa de negrii, au fost duși în închisoare pentru că au încălcat legea anti-segregației, prin faptul că era prea aproape de o femeie de culoare albă, într-un loc public.

Într-un final, prin diferite mijloace, Armstrong a fost eliberat din închisoare și i-a fost permis să își continue turneul.

În noaptea spectacolului, Armstrong a spus că vrea să dedice următoare melodie departamentului de poliție din Memphis, dintre care unii erau la servicii în mijlocul audienței. Numele melodiei a fost „Mă voi bucura când veți muri cu toții, ticăloșilor”. Echipa sa muzicală a cântit inițial la auzul a ceea ce a ales Armstrong să cânte, fiind conștienți că pot avea probleme.

Armstrong a cântat într-un stil Negru specific, fiind imposibil pentru Albi să poată înțelege cuvintele. Trupa sa, însă, a înțeles fiecare cuvânt.

După aceea, un reprezentant al poliției din Memphis a ieșit în față și cu o atitudine de mulțumire a spus că a fost pro-

fund mișcat de gestul făcut de Armstrong, și nimeni nu știe de fapt greutățile cu care se confruntă polițiștii din Memphis.

Domnul nostru Isus Hristos a folosit o practică similară, care uneori poate fi numită Absența Pildelor. Era capabil ca în public să spună adevărul într-un așa fel încât doar El și cei intenționați de El să poată înțelege ideea pildelor Sale.

Domnul Isus însă nu a folosit această metodă pentru a desconsidera pe cineva, ca și în cazul lui Louis Armstrong.

Este dificil pentru un creștin care a crescut spiritul într-un mediu pragmatic de evanghelizare mondială să înțeleagă conceptul care stă în spatele utilizării pildelor într-un asemenea mod de către Domnul nostru Isus Hristos.

Accentul major este pus pe ideea că popoarele lumii trebuie să „audă” Evanghelia. Ideea că Isus „ascunde” Evanghelia, crează o disonanță cognitivă.

Vom explora aceasta.

Dacă scopul Domnului Isus era ca fiecare să cunoască că El este Mesia, putea să se ducă la Templu după înviere, să se prezinte în trup, public în fața lumii ca fiind înviat, după ce a învins moartea. Aceasta ar fi fost cea mai eficientă și pragmatică metodă în a concluda lucrarea.

Evident, nu a urmat acest fir narativ, pentru că a avut o altă idee sau gândire filosofică.

Pe scurt spus, Domnul nostru Isus Christos a creat trei elemente primare dar pline de viață prin Nașterea Sa, Viața, Moartea, Învierea și Înălțarea Sa.

Mai întâi el a delegat autoritatea sa în ceruri și pe pământ, Bisericii, ca o extensie a propriei vieți și lucrări.

În cel de-al doilea rând, a creat o comunitate care va întruchipa planul său, viziunea, dorința și voia, pentru întreaga lume.

În cele din urmă, El a împuternicit, prin Duhul Sfânt, această comunitate, să se extindă și să crească. Avest lucru urma să fie făcut de către comunitate prin întruchiparea unei realități spirituale vizibile.

Tehnică prin care a ales să îplinească aceasta a fost Absența Pildelor

El S-a descoperit „trupei” Sale. După aceea i-a împuternicit să fie martori ai Săi pentru ca Comunitatea lui Dumnezeu să crească, și în final să schimbe lumea pentru totdeauna. Această comunitate a fost Trupul Său pe pământ, ca o comunitate a dragostei, comunitate a adevărului, comunitate a slujirii, comunitate a închinării.

În termeni reali, lumea actuală nu este evanghelizată prin metoda pragmatică „o mică cantitate de adevăr pentru o mare mulțime de oameni”. Mai degrabă, adevărată revoluție spirituală are o tehnică non-pragmatică în centru.

Mai devreme, în cadrul Săptămânii Sfinte, am reflectat asupra dorinței Tatălui de a vedea viața Fiului Său în viețile adeptilor Săi. Astăzi, vedem încă o dată necesitate simbolurilor observabile. Totuși, de data asta ca întreg, prin Biserică, nu individual.

Biserica, în termenii unei organizații este irelevantă, dar Biserica ca Trup al lui Hristos este ceea ce are importanță.

Evanghelia nu înseamnă predicare. Un individ poate „predica” Evanghelia, dar predicare în sine nu este Evanghelie.

Un mesaj propozițional, într-un mediu care nu autentifică vizibil tematica mesajului, nu este Evanghelia. Evanghelia presupune o comunitate evanghelică.

Ideea că „oamenii păcătoși pot fi împăcați cu Dumnezeul Sfânt prin sângele Fiului Său Întrupat”, atinge spiritul treaz

al ascultătorilor doar atunci când există un semn vizibil al autentificării mesajul de către mesager și de comunitatea pe care acesta o reprezintă.

Evanghelia este revelația făcută de Domnul Isus în trup, pe pământ.

comunitate unită vizibil, unde oamenii se iubesc

comunitate fără compromisuri unde Adevărul nu este niciodată lăsat să se degradeze de dragul rezultatelor pragmatice

comunitate a socialismului Euharistic, unde cei săraci și împovărați „sunt” Isus, în același mod în care Biserica „este” trupul lui Hristos

comunitate spirituală disciplinată, acel loc de închinare și rugăciune mai prețios decât câștigul personal, prosperitate, statut, și acceptabilitatea socială

Oameni care declară, în fața martirajului, că Isus este Domnul creației

Socialismul Euharistic este: Oferirea unei demonstrații existențialiste a Trupului lui Hristos, care să fie văzută într-un milieu unde siguranța a murit, iar nihilismul predomină.

Sfânta Miercuri

Marea trădare

Trădarea este punctul de cotitură literar, spiritual, psihologic din ultimele zile ale vieții și lucrării Domnului nostru Isus Hristos.

Este foarte bogată în narație, alegorie și simbolism care se concentrează pe punctul unei rele conduite în totalitate și astfel trebuie să creăm o imagine de ansamblu a acestui element grotesc și totuși vital în istoria răscumpărătoare a cosmosului.

Sunt șase elemente ale trădării. Aceste elemente servesc și ca descriptori ai condiției actuale a unor aspecte a creștinismului instituțional.

Pentru lumea spectatoare, Iuda a fost acceptat pe deplin ca apostol.

Recompensa materială are locul principal în trădarea sa.

A fost posedat de Satana însuși ca să își îndeplinească lucrarea

Trădarea sa a fost mascată printr-un semn exterior de prietenie.

Conștiința sa vinovată de după trădare a fost mai puternică decât puterea lui Satan.

Rezultatul trădării a fost propria lui pierzare.

Pentru lumea din afară care privea, Iuda L-a reprezentat pe Domnul Isus Hristos. El era identificat ca fiind parte a comunității de ucenici. Lucrarea sa externă l-a clasificat ca fiind un urmaș al lui Isus. Aproape sigur putem susține că a experimentat lucrări supranaturale, minuni, la fel ca și ceilalți apostoli.

Rădăcina care a stat la baza trădării lui a fost dorința pentru cele materiale și câștigul propriu. Identitatea de ucenic al lui Isus a fost mascată de râvna personală după avuție și prosperitate.

Lăcomia după bani este una din condițiile spirituale elementare care face ca sufletul uman să devină controlat de răutate. Pe scurt, banii îi vor face pe oameni să procedeze în moduri în care în mod normal nu ar proceda.

Adâncimea ipocriziei a fost așa mare că a folosit sărutul de salut, pe obraz, ca un semn al trădării sale. Lăcomia după câștiguri personale va duce la nivele adânci ale trădării și la răutate în mijlocul poporului lui Dumnezeu.

În ciuda faptului că a fost posedat de diavol, libertatea de alegere umană a fost așa puternică, că conștiința sa a încercat să retragă trădarea făcută. L-a făcut să îi fie imposibil să trăiască cu ceea ce a făcut, în așa măsură că s-a sinucis. Pe scurt, Iuda nu l-a putut acuza pe Satan pentru înșelăciune și trădare, pentru că libertatea lui de alegere a fost funcțională.

Avertismentul pentru ipocrizia unor creștini este faptul că pierzarea este întotdeauna răsplata primită de cei ce trăiesc vieți duble.

Domnul nostru Isus Hristos oferă o serie de alegeri în viață pentru a reduce tendința de a comite trădare.

Lucrările externe, chiar și cu puteri supranaturale, sunt fără rost în a identifica adevăratul creștinism. Primul antidot contra trădării este dragostea vizibilă față de Biserica universală și dorința de unitate. Aceasta este condiția pe care Domnul Isus o impune adeptilor săi, conținând pecetea adevăratului creștinism.

Câștigul material poate fi explicat prin dorința unui *status quo* și prin control rațional asupra propriului viitor. Accentul pe siguranță, asigurare, precum și confort personal poate fi mijlocul prin care creștinul alege să le întoarcă spatele la cei săraci. Când ne întoarcem spatele la cei săraci, Îl trădăm pe Domnul nostru Isus Hristos. Când slujim celor săraci și asupriți, slujim de fapt Domnului Isus.

Ca forță, tânjirea după cele materiale este o problemă foarte spirituală, care face vulnerabile atât persoane individuale cât și comunități întregi, fiind deschise pentru decepție și în final intră sub controlul lui Satan. Lăcomia pentru o viață confortabilă, siguranță prin libertate proprie și căutarea fericirii cu orice preț, ca scopuri principale ale inimii, fac ca individul în cauză să devină deschis, ușor de manevrat și controlat de cel rău. Din această cauză Domnul Isus pune o condiție apostolilor „DACĂ” mă veți urma, va fi nevoie „să vă lepădați de sine, să luați crucea și să Mă urmați”.

Cele mai multe trădări sunt în contextul prieteniei. Majoritatea trădărilor poartă masca ipocriziei pe tărâmul prieteniei. Din această cauză, dacă îți iubești dușmanul, prin automatism îți vei iubi și aproapele.

Trădarea nu poate fi justificată. Trădarea este întotdeauna o decizie luată de bunăvoie de trădător, chiar și atunci când este sub influență demonică. Iuda nu a avut nevoie să fie

exorcizat. Acesta este modul cel mai ușor și lipsit de responsabilitate proprie. Iuda a avut nevoie de pocăință. Când spunem adevărul despre păcatul nostru, puterea lui Satan este ruptă. Umblarea în lumină cu Hristos și unii cu alții este scopul nostru pentru a putea supraviețui spiritual.

Socialismul Euharistic este: Alegerea de a nu merge după spiritul vremii, chiar și atunci când este împletit cu conotații religioase, ci mai degrabă să avem antidotul împotriva trădării, pe care Domnul nostru Isus Hristos l-a dat oamenilor Săi.

Joia Mare

O Poruncă nouă, un Legământ nou

Nu putem înțelege ce este creștinismul, fără a vorbi despre puterea sărbătoririi Jorii Mari în cadrul Sfintei Săptămâni. Această zi, în calendarul Bisericesc este o zi sfântă, pentru că comemorează și se axează pe „O nouă poruncă” și „Un nou legământ”.

Putem merge până într-acolo încât spunem că tot ce avea prioritate în comunitatea oamenilor lui Dumnezeu până în momentul respectiv este schimbat și nimic nu a mai rămas la fel după ziua de astăzi

Această schimbare totală adusă în cadrul Sfintei Săptămâni este punctată de schimbarea ce a avut loc când Domnul Isus rostit cuvintele și a simbolizat acele cuvinte printr-o serie de acțiuni sfinte.

Bogăția Paștelor evreiești este observabilă în Camera de Sus, dar relatarea nu se termină aici. Ba, mai mult, simbolistica Paștelor evreiești servește ca o traiectorie pentru ceva ce este profund, unic și schimbător de viață.

Paștele conține o imagine simbolică minunată a eliberării prin sânge. Eliberarea este adusă prin forma unei judecăți. Ceea ce uităm de dese ori este că eliberarea aceasta este felul de gândire a lui Dumnezeu, Paștele fiind metoda de a se „defini” pe Sine Însuși în relația cu Israel.

El declară, „Eu sunt Dumnezeu care te-a scos din Egipt” de nenumărate ori în Vechiul Testament.

Tot la fel, Domnul nostru Isus Hristos, la sărbătoarea pascală în Camera de Sus, redefiniște relația dintre Dumnezeu și om prin Noua Poruncă și Noul Legământ.

Mai întâi, Noua Poruncă:

Vă dau o poruncă nouă

Să vă iubiți unii pe alții

Prin aceasta lumea va cunoaște că sunteți ucenicii mei

Dacă mă iubiți, veți asculta poruncile mele

Dacă nu vă iubiți unul pe celălalt

Ați încălcat porunca Mea

Nu poți fi considerat un ucenic creștin de către lumea din jur și nu poți pretinde că Îl iubești pe Domnul Isus Hristos, dacă ignori și nu împlinești această poruncă.

La această materie, Biserica Romano-Catolică, Ortodoxă și Protestantă ar trebui să se pocăiască. Fără scuze. Fără explicații rezonabile, doar pocăință în tăcere.

Pentru a face lucrurile și mai clare, Domnul, Regele, Logosul cel veșnic, explică ce înseamnă a ne iubii unii pe alții. El spală picioarele ucenicilor săi, chiar și picioarele lui Iuda.

Folosește acest simbol sacru, pentru a autentifica declarația făcută. Mai apoi, ca să nu încape loc de îndoială, El, Domnul Isus, spune ucenicilor săi că precum El a spălat picioarele lor, tot la fel și ei sunt datori să spele picioarele unii altora.

Aceasta implică spălarea picioarelor și acelor persoane pe care nu le agreem. Aceasta implică spălarea picioarelor chiar

și la persoanele care ne-au trădat, nu doar la oamenii care împărtășesc același punct de vedere ca și noi.

Lumea nu este un loc noncreștin din cauza păcatului primar făcut de Adam, de puterea firii sau de Diavol. Lumea este un loc noncreștin din cauză că Biserica care îl reprezintă pe Hristosul Noului Testament nu Îl iubește pe Hristos și nu împlinește porunca dată, de a ne iubii unii pe alții.

La acest capitol nu exista “da,dar...” există doar „DA” și pocăință.

Mai apoi vine Noul Legământ. Este greu a scrie fără a plânge. Este greu a plânge fără a scrie. Noul Legământ este în multe feluri capacitatea, facilitatea și metoda ca Noua Poruncă să fie răspândită lumii.

Dacă luăm un punct central al Noului Legământ, este acela că Trupul și Sângele, gloriosului Fiu al lui Dumnezeu unește lumea în mântuire personală și curățire colectivă.

La serviciul de Împărtășanie, Cina Domnului, Euharistia sau Frângerea Pâinii, eu de fapt mă închin. Sunt la închinare prin îndepărtarea păcatului meu individual cât și ca parte a colectivului.

Acele tradiții care propun o zi de post și cugetare în săptămâna dinaintea veniri la Masa Domnului, ne dau un exemplu minunat.

Toate fărădelegile mele

Păcatul și mândria mea

Le las pentru totdeauna prin rănile Sale

Păcatele noastre nu sunt iertate la Masa Domnului, mai degrabă, aici ne amintim de modul *cum* au fost iertate și acest adevăr ne *hrănește* la Masă.

În limba latină, termenul de *tabula rasa* este întruchiparea acestui adevăr glorios. Înseamnă o platformă goală. Atunci când venim cu pocăință în inimile noastre din cauza lipsei noastre de dragoste unii pentru alții, Sângele Legământului Veșnic ne curăță de păcat. Ne este dată o platformă goală, un nou început care ne leagă de cei cu afiliație parentală comună.

Atunci când venim la Masa Domnului, ne bucurăm de tot ce subînțelege dărâmarea zidurilor ridicole, create de ierarhia falsă, care se bazează pe *dorința de putere*, acele ziduri care ne separă.

Atunci când martirii care provin din diferite tradiții se întâlnesc la Tronul lui Dumnezeu, ei nu își dau unii altora teste ale credinței și practicilor pentru a determina dacă le este permis sau nu să aibă părtașie unii cu alții în prezența Răscumpărătorului.

Atunci când venim la Masa Amintirii, și luăm Pâinea și Vinul, o facem și în prezența martirilor. Împreună dăm slavă Mielului înjunghiat.

Ne extindem într-o dragoste familială. Ne unim în smerenie. Suntem uniți prin faptul că avem parentaj comun. Stăm unii pe brațele celorlalți. Împlinim poruncile date de Hristos poporului Său.

Având aceste gânduri în inimă, în timp ce meditezi la Porunca Nouă și la Legământul Nou, mergi într-o clădire Bisericească, de preferat una în care nu te simți foarte confortabil

și pocăiește-te de faptul că nu l-ai iubit pe Isus, iubindu-i Biserica, în orice formă de manifestare ar fi aceasta.

Apoi, smereștete în fața Altarului Ceresc și adu mulțumiri cutremurătoare în timp ce ții Pâinea și Vinul în mâinile-ți păcătoase, dar curățite de Sângele Legământului Veșnic.

Socialismul Euharistic este: Unitatea împreună cu umilința, descoperite și arătate public.

Buna Vineri

Vichingii și filosofii îngenunchează

Plantele și florile de pe dealul Calvarului și din jurul acestuia s-au închis și retras în mugurii lor. Animalele mici au fugit și s-au ascuns în găurile minuscule din pământ, de jenă și rușine. Însuși cerul s-a aplecat de groază și s-a întunecat.

Fiecare demon părea să fie energizat cu o bucurie malefică. Prințul Întunericului a intrat în Ierusalim într-un car făcut din îngerii căzuți din glorie.

Nimeni nu știe, în afara Trinitarului Dumnezeu ce s-a întâmplat și ce procese au avut loc.

Când analiști au început să analizeze, au fost oprîți de misterul mare al momentului existențial, umplut cu prezența „Eu sunt” care intra într-o stare de ispășire.

Mirosul de sânge a fost peste tot; la fel și mirosul sudorii. Tot la fel, parfumul care a fost turnat pe picioarele Binecuvântatului nostru Domn Isus Christos de către Maria din Betania. Toate acestea mergeau împreună într-o înmănunchere misterioasă a frumuseții și murdăriei.

Apoi, urmează punctul central și focal al istoriei.

Păcatele lumii sunt puse pe Domnul Isus. Termenul cel mai grafic pe care Scriptura îl folosește este „Și El a devenit păcat”.

Tatăl. Fiul și Sfântul Duh au experimentat părăsirea. Nu există rupere în Dumnezeire. Dumnezeu nu se rupe. Dragostea, într-un fel misterios, unic, intră în interacție cu Persoa-

nele Sfintei Treimi. Trupul luat la Întrupare, prin acceptarea păcatelor întregii omeniri este împins până la limită.

Plânsetul și strigătul „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu pentru ce M-ai părăsit”, aduce împlinirea profeției din Psalmul 22.

Cosmosul se rupe de cuvintele pline de durere ieșite din gura întrupată de același Duh, care cândva spunea „Să fie lumină”.

Tatăl nu Îi întoarce spatele Fiului Său. Mai degrabă avem de-a face cu frîngerea inimii Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt. Într-un mod misterios „Dragostea divină” rupe păcatele în bucățele în structura multidimensională dintre cer și pământ.

Teologii forenzici rămân în necunoștință de cauză. Doar cei neînțelepți încearcă să speculeze plinătatea acțiunii, ontologia și rezultatele Ispășirii.

Carul care îl ține pe Prințul Întunericului vine la dealul Căpățâni. Toate răutățile imaginabile sunt aruncate asupra Servului în suferință, Hristos. Aura răutății, prezența alterației și duhoarea fărădelegii sunt aruncate într-un mod unic asupra Domnului Isus Hristos.

Greutatea momentului face ca cerul să înceteze a mai lumina din cauza rușinii.

Dar atunci vine Cheia Schimbării

Cunoștința încetează. Vichingii și filosofii îngenunchează. Pre-modernismul, modernismul și post-modernismul se prăbușesc în tăcerea neajutorată, pentru că nu există explicație. De neînțeles. Hulitorul și Ceasornicarul plâng pentru că nu au cuvinte. Mâna Hristosul muribund se întinde și apucă dușmanii celui Sfânt.

Satana, păcatul, moartea, scrierile Legii încep să lupte în încercarea de a se elibera de mâna tare a veșnicului Fiul al lui Dumnezeu.

Apoi, cuvintele care schimbă universul pentru totdeauna, sunt rostite „S-a isprăvit” Puterea sunetului vocii sale produce un cutremur mare pe pământ, dar unul și mai mare în misterele veșniciei.

Fiul lui Dumnezeu pășește în mormânt având în mâinile Sale puterea celui Rău, păcatele lumii și zapisul Legii care era împotriva rasei umane.

Depravarea totală însuși este învinsă și depravații sunt eliberați la pășirea lui Hristos în mormântul Său.

Iubire necondiționată izvorăște din Tronul lui Dumnezeu și înghite rasa umană.

Ispășirea limitată este înlocuită de o autoritate nelimitată, care este dezlănțuită și care zdrobește capul șarpelui, băgându-l în lanțurile pierzării.

Harul irezistibil se revarsă în omenire, producând un nivel de libertate prin ridicarea unui nou sistem, cel al libertății de a alege și slujii lui Dumnezeu în toate lucrurile.

Putere perseverentă, pasiune revărsată și laudă absolută adusă de o populație răscumpărată.

În timp ce trupul Domnului nostru Isus Hristos este coborât de pe cruce, esența parfumului vărsat din vasul de alabastru, de către Maria din Betania, putea fi încă simțită în ciuda mirosului morții.

Evenimentele adevărate devin simboluri sfinte ale veșniciei. Crucea, crucea, o cea glorioasă cruce, purtată la gât, făcută cu mâna, scoasă din Sfântul Altar, decorația care umple clădirea cu bucurie, scrisă în sânge de sfinții mucenici și ridicată cu mândrie și totodată cu umilință de către pelerini.

Esența parfumului este simțită și mirosată de lumea din jur. Esența Domnului Isus Christos este văzută, și simțită într-o comunitate a dragostei, comunitate a adevărului, o comunitate a închinării și o comunitate a slujirii.

Această esență este o metaforă a ceea ce este împachetat în adevărul și frumusețea multistratificată.

Central, pentru minunea teologică este aspectul *homeopatic* al Crucii.

Moartea este învinsă prin moarte. Păcatul este învins prin transferul spiritual al tuturor păcatelor omenirii asupra Mielului fără cusur.

Satan este învins prin propriul său plan de a-L distruge pe Fiul lui Dumnezeu.

Homeopatia Crucii este în contradicție cu spiritul vremii sau al vremurilor, care se ridică în continuu ca opoziție a modelului „Flagranță – Homeopatie”.

În propria noastră eră, așa cum ne amintește N.T. Wright, trăim în limitele spirituale create și personalizate de zeii contemporani ai unei lumi post-moderne: Marte, Jupiter și Afrodita.

Marte, zeul războiului și gardianul agriculturii, influențează mult lumea modernă. Războiul este seductiv pentru că trezește sentimentele religioase. Excesele de energie emoțională sunt eliberate într-un context de mândrie națională și interes naționalistic. Când ne punem în sujba unei națiuni,

ne-am pus de fapt în slujba unei Împărății alternative, nu în slujba Împărăției lui Dumnezeu.

Războaiele lui Marte sunt întotdeauna în interesul propriu al lui Marte, care are ca scop distrugerea câtor mai mulți oameni.

În secolul XX, a avut loc o schimbare care a făcut ca oamenii în timp de război să beneficieze de mai multă siguranță ca fiind soldați, decât să fie civili. Scopul lui Marte nu este să distrugă soldații, ci să îi țină în viață pe cât mai mulți posibil, pentru a distruge cât mai mulți civili.

Marte, la fel ca și Domnul nostru Isus Hristos are martirii săi. Acești martiri însă sunt jerfiți pe un altar al lui Baal și nu trebuie confundați cu altceva, pentru că ei nu sunt altceva decât proprietatea personală a lui Marte.

Domnul Isus a învins moartea prin moartea Sa, Marte învinge viața aducând moartea, prin război.

Marte este de asemena și gardianul agriculturii. El modifică genetic darurile lui Dumnezeu, roadele pământului, și le transformă în otravă, concepută pentru a-L umili pe Creator.

Acei „agenți de colectare a polenului cerului”, s-au transformat în agenți de „porumb și zahăr” de unică folosință, care refuză să se conformeze cu Marte și pur și simplu mor. Marte este acela care dectează și injectează hormoni în pui, pentru a devine creaturi deformate cu pieptul enorm. Aceste ființe mutante, tragice, sunt proiectate cu un singur scop; să facă oamenii să moară din cauza sănătății șubregite.

Lui Marte nu îi pasă dacă distruge mai multă lume prin mâncare poluată decât prin bombe, pistoale și gloanțe. Obiectivul său este distrugerea totală, fără specificarea metodei de distrugere.

Jupiter este zeul absolut al puterii. El își răspândește puterea, nu autoritatea, ca o pătură, peste toate instituțiile; oricare ar fi motivul lor de existență. Acestea pot fi din lumea politicii, corporații multinaționale, familii sau structuri religioase.

Nu îi pasă care este cauza sau ideea în care cred aceste instituții, atâta vreme cât structurile de putere și conducere diminuează omul. Scopul lui este de a reduce omul, *Homo Sacer* al lui Dumnezeu, la „doar viață”, așa cum se exprimă Giorgio Agamben.

Acolo unde Crucea, face din ierarhie o familie iubitoare, echilibrată și călduroasă, Jupiter face din ierarhie o închisoare de fier, control și abuz.

Apoi, în mijlocul războiului și a agriculturii poluate a lui Marte, pe lângă puterea lui Jupiter, se descoperă Afrodita, imaginea cunoștinței trupești. Scopul ei este de a amăgii sufletele amărâte cu promisiunea unei satisfacții și împliniri prin plăceri sexuale. Valul sexualismului de astăzi este făcut pe lacrimi amare, lacrimi care curg din ochii celor răniți, trădați, celor folosiți și aruncați, care au crezut promisiunile deviate ale Afroditei.

Domnul nostru Isus oferă bărbaților și femeilor gustul sexualității bazat pe roadele Duhului. Un loc unde dragostea, bucuria și credințioșia sunt împletite cu răbdarea, atenția și bunătatea. Frumusețea produce bunătate și pace, complet opus de Afrodita care propagă egoismul, controlul, dependența, cruzimea și în final moartea.

După cum Domnul Isus intră în moarte, pentru ca moartea să poată fi distrusă, zeii ruginiți ai unei alte împărății se ridică pentru a captura și înrobii generația noastră, într-o moarte vie.

Zeii falși nu vor învinge. Vor fi însă pierderi.

Realitatea acestei bătălii spirituale este departe de o bătălie obișnuită între un Dumnezeu bun și o grămadă de zei răi.

Este mai degrabă așezământul unei realități care schimbă viețile în rău, putere care începe să se miște în obscuritate. Marea bătălie de la Cruce a fost una între cauzalitatea protologică și cauzalitatea escatologică.

Marte, Jupiter și Afrodita pot doar presupune ce va fi în viitor, nu pot influența viitorul și nu pot a-i defini forma. Aceasta este cauzalitatea protologică.

Hristos în Dumnezeu, pleacă de la cruce nu doar cu ceea „ce este”, ci mai bine spus cu „ceea ce va fi”. Marte vrea să împingă istoria spre concluzia că răul va câștiga. Dumnezeul viu trage concluzia prin istorie că El deja a ales.

Lupta este reală, dar a fost deja câștigată. A fost câștigată în mintea lui Dumnezeu, mai înainte de orice altceva. Aceasta este cauzalitatea escatologică.

Socialismul Euharistic este: Distribuirea homeopatiei și fragranței Crucii în ciuda împotrivrării zeilor spiritului vremii.

Sfânta Sâmbătă

Frumusețea, puterea și
impecabilitatea inocenței

Sfânta Sâmbătă este un termen dificil pentru cei sensibili, luând în considerare călătoria spirituală a Sfintei Săptămâni.

Credeul de la Niceea vorbește de coborârea Domnului Isus în iad. Alte credeuri vorbesc despre coborârea lui în mormânt.

Este probabil unul dintre aspectele cele mai puțin discutate din tot procesul morții și învierii Sale.

Ar fi folositor să ne uităm la această temă dintr-un unghi diferit. Vom privi conceptul de stare liminală atunci când trupul Domnului Isus a stat în mormânt. Trupul Domnului Isus nu mai este în condiția de dinaintea morții, dar nici nu a intrat încă în etapa învierii. Din această stare, putem primi învățături prețioase în materie de devotament, pentru această Sâmbătă Sfântă.

Focalizarea este pusă pe atributul *Sfânt*.

Sfințenia este des prezentată ca ceva dur și fără compromisuri. Un fel de vector care revarsă în fața sa radiații fără păcat și care distrug tot ce este străin în calea lor. Dacă ne imaginăm sfințenia astfel, vom vedea doar ură pură și direcționată. Din păcate în majoritatea cazurilor tu esti cel responsabil pentru această ură.

Într-un fel putem înțelege cum evoluează aceasta în mințile noastre, dar greșeala efectuată este dinstincția făcută între sfințenie și relația acesteia cu păcatul și sfințenia în esența

ei. Dă la o parte păcatul din relația cu sfințenia urmând ca după aceea să ne uităm la esența acestei sfințenii.

Sfințenia în esența ei este o inocență sclipitoare, blândă, pură, iubitoare și neîntinată. O descriere legitimă a Sfințeniei lui Dumnezeu, este Inocența lui Dumnezeu.

Inocența are o frumusețe ce nu se poate exprima. Ne duce la imaginea unu nou-născut care de multe ori ne sensibilizează, pentru că vedem frumusețea inocenței. Domnul Isus care a spălat picioarele ucenicilor Săi, sau ținerea în mână a paharului Euharistiei, de fapt ne arată ce este inocența.

Ceva în interiorul nostru se sparge, ca și vasul de alabastru cu parfum în mâinile Mariei. Mirosul de dragoste și dulceță umple spațiul în care trăim.

Inocența este caracteristica centrală a acestei zile. Nu a mai rămas decât tăcerea și tristețea, după ce totul ce era bun, prețios și pur a fost dat morții, pentru că sfințenia și păcatul nu pot coexista.

Păcatul întotdeauna caută să distrugă inocența.

Inocența este caracteristica centrală a martirajului urmașilor Domnului nostru Isus Hristos. Atunci cand se epuizează toate eforturile umane de a supraviețui, vine momentul când, din dragoste față de Numele lui Hristos, viața unei persoane este luată. Prin propria-i natură acest act este nevinovat și vulnerabil, dar de asemenea este umplut și cu putere supranaturală. Fiul lui Dumnezeu STĂ la dreapta Tatălui pentru a-i primi pe mariri în gloria veșnică.

Puterea dezlănțuită de inocență într-un asemenea moment, nu se poate măsura. Este homeopatia răscumpărării. Satan, care cere martirizarea noastră prin puterea sa *malefică*, are parte de o înfrângere a aceleiași puteri *malefice*

și este aruncat la pământ prin puterea inocenței care este atașată martirajului. Aceasta este esența mesajului Crucii. Satana caută moartea lui Isus și moartea lui Isus anulează și distruge puterea lui Satan.

În același mod cum lăcomia și iubirea de bani sunt caracterizate printr-o răutate spirituală semănată în ele, tot la fel și inocența este dotată cu puteri supranaturale. Nevinovăția nu are nevoie de protecție umană, pentru că într-un anumit nivel este parte integrantă a esenței Dumnezeirii. Aceasta însă nu retrage nevoia celui slab să fie protejat de cel tare, ci mai degrabă este un principiu care, chiar și atunci când ceva este vulnerabil, inocent, distrugerea acestuia ceva eliberează putere cosmică nespūsă.

Inocența este și punctul central al roadelor Duhului Sfânt. Duhul Sfânt își pune în evidență roadele Sale în inimile care au fost golite de egoism și umplute cu Inocența lui Dumnezeu. Scriptura este foarte clară. Nu există lege împotriva roadelor Duhului.

Destinul final, de a fi părtaș al naturii divine, este destinul inocenței. Ar putea uneori însemna martiraj. Întotdeauna înseamnă a muri față de sine. Întotdeauna îndeamnă la frumusețe, putere și nevinovăție.

După această avalanșă de cuvinte, să ne înapoiem la mormânt.

Această inocență pură, acest Sfânt, Domnul nostru Isus Hristos, intră în starea morții. Atunci când trupul uman al Domnului Isus a fost luat de pe cruce, El era mort.

Aici ne identificăm cu El cel mai mult. În moarte, în Sâmbăta Sfântă, Isus este mai asemănător nouă decât în oricare altă ipostază a vieții.

Când Domnul Isus pășește în moarte, Sfințenia Sa străpunge moartea și o transformă în altceva. Să elaborăm acest lucru.

Când Domnul Isus a intrat în apa botezului, toată apa de pretutindeni a devenit ceva nou.

Când Domnul Isus a scuipat în țărână și a făcut tină, care a fost folosită în a vindeca, tot pământul a devenit ceva nou.

Orice erau apa și țărâna înaintea atingerii Fiului Veșnic al lui Dumnezeu, acum au devenit ceva nou și complet diferit.

În Sâmbăta Sfântă, Isus a experimentat moartea, în mormânt. A redefinit moartea prin faptul că a făcut posibil ca moartea să fie învinsă în așa fel încât Sfințenia să devină o experiență atinsă de acum de oamenii morți spiritual.

În acest fel, putem vedea cum *procesul* de Întrupare a fost o imagine a ceea ce este *procesul* de Sfințenie, având în vedere scopul ca noi, oamenii morți spiritual, să putem deveni sfinți în Domnul.

Procesul a fost:

El a fost conceput și a sanctificat pântecul femeii.

S-a născut și s-a sfințit pe Sine Însuși.

A fost botezat și a sfințit apa.

A făcut minuni și a redefinit pentru totdeauna materia și timpul.

A iubit și a redefinit dragostea.

A murit pe cruce, a luat păcatele întregii omeniri asupra Sa și a reversat într-u totul ordinea legii și eticii și a consecințelor lor pentru totdeauna.

A intrat în mormânt și a învins moartea, redefinind ce este moartea.

A înviat și a redefinit locul păcatului, morții și cel al diavolului pentru totdeauna.

S-a înălțat la cer, pentru a-și lua locul de autoritate în a conduce, prin Duhul Său, noua omenire, noua comunitate care acum este Trupul Său; Biserica, care avea să devină sursa unei schimbări fundamentale a cerului și pământului.

Toate acestea pentru un singur scop. Ca omul să poată face parte din natura divină. Ca omul să poată deveni Sfânt, la fel cum Dumnezeu este Sfânt. Un alt mod de a spune este, ca Dumnezeu și omul să devină una, ca fumul tămâierii și Shekina, gloria lui Dumnezeu, care s-au amestecat deasupra Capacului Ispășirii, între cei doi heruvimi, în Sfânta Sfintelor, la Ziua Ispășirii.

Socialismul Euharistic este: Concentrarea asupra Întrupării, nu ca un set de *principii* teologice, ci ca un *proces* al acțiunilor divine, care au ca rezultat ca Dumnezeu și omul să devină una și complet uniți în Sfințenie.

Duminica Paștelor

Și Porțile Iadului nu o vor doborî

Când Domnul Isus a ieșit afară din mormânt, a fost văzut ca Cel Victorios, care acum aducea ceva nou, mai puternic decât toate imperiile din istorie; Biserica Domnului nostru Isus Hristos și Împărăția care o să vină, acesta fiind rezultatul angajamentului Bisericii în lume.

Din păcate însă, astăzi în loc de o *teologie a speranței*, bazată pe victorie, ne concentrăm pe o *teologie a isteriei*. Într-un fel, este o reflectare a etosului social mai larg. Fiecare aspect al vieții este analizat prin ideea ca „civilizația occidentală modernă”, ca entitate, este ultima membrană între supraviețuire și dezastrul care urmează.

Observăm titlurile. Biserica este distrusă peste tot. Chiar și liderii bisericilor folosesc cuvinte ca exterminare pentru a descrie destinul apocaliptic al Bisericii.

Să fie spus clar și răspicat, toate aceste sunt departe de adevăr!

Iată câteva gânduri pentru a diminua această panică.

Biserica este Trupul lui Hristos. Trebuie spus puternic acest lucru și repetat. Biserica este Trupul lui Hristos, iar Trupul lui Hristos este sub autoritatea Sa suverană.

Trupul lui Hristos este format din cei care Îl cunosc și pe care El îi cunoaște. Acest Trup nu este protejat de instituții ale muritorilor și nici nu depinde de reacțiile isterice ale acestora. Trupul lui Hristos este o entitate creată, protejată

și iubită care este în mâinile celui care are TOATĂ puterea în Cer și pe Pământ.

Biserica este făcută de Hristos și nimic, nimic, nimic nu o poate birui. Porțile Iadului, care sunt pur și simplu o metaforă pentru întreaga forță a răului din univers, nu pot birui Biserica, deoarece Biserica este Trupul lui Hristos.

Aceasta nu înseamnă că „Bisericele locale” vis-a-vis de exemplele Bisericilor din Efes și Sardes, nu pot avea sfeșnicul înlăturat din partea lor geografică, ci înseamnă că Trupul lui Hristos este *fără pată* și *fără cusur*, nu poate și nu va fi dat la o parte.

Tot la fel, nu înseamnă că „interfața instituțională” a Bisericii nu trece printr-o schimbare majoră, pregătindu-se pentru ceea ce va veni în continuare.

Realitatea este că reprezentarea vizuală a Bisericii ca instituție trece printr-o schimbare majoră. Protestanții, romano-catolicii, ortodocșii, ca și categorii sunt pe cale de dispariție. Uitându-ne la toate tradițiile din istorie, acum vorbim despre ceva foarte nou care este axat pe devotamentul față de Isus Hristos, reaprinderea Tradiției, dragostea pentru Scripturi, iubire față de cei ce iubesc Numele lui Hristos și dorința de a-i ajuta pe cei săraci și împovărați. Acest lucru nu ar trebui să ne facă să intrăm în panică, ci mai degrabă să ne umple de bucurie.

Răutatea inerentă în forme false de autoritate bazate pe ierarhii false dau naștere la ceea ce Roger Mitchell numește *Kenarhie*; un sistem de ordine care se bazează pe slujire și dragoste. Aceasta este autoritatea lui Isus exprimată în simboluri sacre, ca cel al spălării picioarelor ucenicilor Săi și moartea Sa pe cruce.

Lucrurile noi se pot maturiza doar după ce lucrurile vechi dispar cu totul. Procesul este unul de tranziție, o călătorie nu foarte confortabilă... dar Biserica este Trupul lui Hristos, iar Trupul Său este înrădăcinat în toate colțurile pământului, iar Porțile Iadului nu Îl vor birui.

Biserica nu este băgată în afacerea supraviețuirii. Biserica are în fața ei mandatul și viziunea de a duce prezența lui Hristos fiecărui popor, națiune, trib, limbă. Scopul final al Bisericii este contopirea Cerului și pământului în Cerul nou și pământul nou.

Vine o zi când victoria Domnului Isus prin Trupul Său se va manifesta asupra pământului. În termeni simpli puși, de aceea Biserica nu pleacă nicăieri, pentru că este făcută să stea aici. Nu doar că este făcută să stea aici, ci Biserica, ca Trup al lui Hristos are locul central în tot ce se întâmplă pe pământ.

Omul nu duce lumea spre propria-i concluzie. Mai degrabă, Dumnezeu, prin Trupul lui Hristos, conduce lumea spre punctul dorit. Punctul în care El va schimba Cerul și pământul într-un loc etern unde vor locui oamenii Săi.

Socialismul Euharistic este: Trăirea în Speranță și distribuirea acestei Speranțe unei lumii care este cuprinsă de panică și frică.

Luni, după Săptămâna Sfântă

Ortodoxia celor două sticle

Săptămâna Sfântă este prețioasă și este plină de simbolism sacru din care putem trage învățătură. Nu este sfârșitul ci un nou început. Începutul unui An Nou Duhovnesc.

Câteodată este bine să avem o privire retrospectivă, atât în istoria recentă cât și cea antică pentru a găsi indicatoare, semne care să ne ajute să continuăm călătoria noastră duhovnicească. Istoria este scrisă cu ajutorul unor asemenea indicatoare.

Un indicator istoric care poate fi de folos în contextul acestei gândiri, este mișcarea extraordinară din cadrul Bisericii Anglicane, în Britania, la mijlocul anilor 1800.

La mijlocul anilor 1800, a avut loc o luptă violentă pentru sufletul Bisericii Anglicane care a făcut ravagii în Marea Britanie. Acesta a fost, în esență, o luptă academică. Aparent din senin, a avut loc o explozie de lucrări scrise, o serie de broșuri, eseuri și pamflete care au plecat, în primul rând, de la Universitatea Oxford. A fost o furtună de polemici referitoare la viața Bisericii în noua eră a modernismului. Aceste schimbare de opinii, în scris, a ajuns să fie cunoscută ca Mișcarea de la Oxford sau Societatea Tractariană.

Sincer, cartea scurtă de față, are la bază tensiunea creată de această mișcare. Spun acest lucru pentru că luptele actuale dintre Biserică și spiritul vremii sunt asemănătoare cu lupta purtată de Mișcarea de la Oxford la mijlocul anilor 1800.

Erau două forțe puternice la lucru. Mișcarea Liberală și Mișcarea Reformată. Mișcarea Liberală, într-o oarecare măsură poate fi sumarizată la termenul folosit atât ca batjocură cât și ca o laudă „Ortodoxia celor două sticle”.

Acest termen a fost dat de cei care au băut câte două sicle de vin, zilnic, în opoziție conștientă față de ascetismul puritan care avea ca adevăr central, filozofia spirituală de renunțare la sine și luarea crucii în urma pe Isus.

Cealaltă mișcare, o mișcare dinamică de reformă, cunoscută ca Mișcarea de la Oxford sau Mișcarea Tractariană.

Mișcarea de la Oxford chema Biserica să se înapoieze la rădăcinile ei, în mijlocul unei transformări la o cultură comună, care urma să distrugă și vaporizeze ortodoxia istorică.

Această mișcare s-a rupt în două grupe majore. Un grup din cadrul Mișcării de la Oxford s-a îndreptat spre Roma, ceilalți și-au văzut rădăcinile în creștinismul pre-catolic, britanic. Trebuie reținut faptul că exista o Biserică Celtică funcțională și organizată, cu cel puțin 450 de ani înainte ca Roma să îl trimită pe Augustin de Canterbury să colonizeze insulele britanice, pe 2 iunie 597.

Pe scurt, Liberalismul cerea schimbare, pentru a putea ține pasul cu schimbarea culturală. Acesta era îndreptat împotriva romano-catolicismului care voia să întoarcă Biserica Anglicană înapoi spre Roma. Centralismul istoric anglican a vrut ca acel *nou* să fie zidit pe o refacere a celor *vechi*, așa cum se putea vedea în credința și practica Părinților Bisericii timpurii. „Timpurii” înseamnă ante-niceeni, nu medievali. Acest tip de mișcare tridirecțională este, în multe feluri, un model vrednic de studiat cu atenție în timpul prezent.

În decurs de 50 de ani, „Ortodoxia celor două sticle” a alunecat în ceva ce nu poate fi definit altcum decât Păgânism

post-creștin. A devenit un precursor a ceea ce de multe ori numim „societate post-modernă”.

E nevoie să schimbăm viteza și să trecem de la cele clar religioase la un mediu mai puțin pios, dar nu mai puțin spiritual. La Paris, în 1922 a avut loc o cină faimoasă unde s-au întâlnit Stravinsky, Diaghilev, Proust, James Joyce și Ezra Pound.

Dacă ar fi să creăm un pantenon al păgânismului, un *paganorum modernorum*, această echipă ar fi elementul proeminent.

James Joyce era beat și tot decorul inițial, de a onora icoanele culturale, s-a prăbușit când a fost nepoliticos și lipsit de respect față de Proust. Pe scurt, să fi nepoliticos față de un om de statură literară, pur și simplu era ceva ce nu se face în asemenea circumstanțe. Unii comentatori spuneau că seara în cauză a fost de fapt sfârșitul unei epoci.

Motivul pentru care cina respectivă era așa importantă, era faptul că au fost aduse laolaltă forțele artistice ale trecutului și date la o parte în favoarea unei noi forțe libertine, care urma să devină noua normă culturală, într-o scurtă perioadă de timp.

Ulterior a fost făcută o declarație, unii au atribuit-o lui Pound, și anume că atunci când James Joyce va scrie ultimele cuvinte la nuvela sa Ulysses, creștinismul va lua sfârșit.

Așa cum Andrew Marr comenta, în anul în care Proust a murit, „Pustietatea” lui Eliot a fost publicată, iar Charlie Chaplin a devenit cea mai recunoscută față de pe planetă.

Orice ar fi fost civilizația occidentală până atunci, a dispărut complet. Liberalismul religios, pe scurt, și-a contopit viața și practica post-pioasă într-o formă de libertinism artistic secular.

Din acea zi, ne apropiem tot mai mult de o „Ortodoxie a celor două sticle” contemporană, în care a înțelege, a tolera, dominează lumea ideilor, a religiei și a economiei. Tot ce e mai vechi de zece ani, prin automatism își pierde valoarea.

Bătălia continuă.

Roma încă țintește spre Biserica Anglicană, ca premiul final, și își ridică propriile bariere, în a găsi un loc pentru bijuteria coroanei ei.

Adevăratul Liberalism de astăzi, are două sticle noi, „Simțirea” și „Libertatea”, nimic altceva nu mai are importanță. Sexualitatea, banii și spiritualitatea sunt acum dominate de aceste două puteri. TREBUIE să te simți bine și TREBUIE să fi liber și neîngrădit în a exprima aceasta.

Dar mișcarea de la Oxford nu va pieri.

Fântânile adânci și pline cu devotament față de Domnul nostru Isus Hristos și Biserica Sa, continuă să țâșnească.

Nici o instituție la cârmă, nici o celebritate, fără a fi nevoie de impresari și fără *La Technique*; doar Vântul Duhului care bate încotro vrea El.

Oamenii de pretutindeni privesc nuvelele lui Charlotte Yonge și din nou se îndrăgostesc de inocență. Spiritualitatea blândă a lui John Keble este căutată ca și perlele de mare valoare. Cel mai mult însă, oamenii vreau să-L cunoască pe Isus al Evangheliei și Biserica primelor secole și astfel părăsesc înșelăciunea contemporană și semi-convertirea care este doar fum fără scânteii.

Acest gând mișcător s-a răspândit departe de limitele puse de la Canterbury. Această mișcare cuprinde toată Tradiția Creștină și înaintea în a schimba lumea.

Valurile-i sunt blânde dar puternice. Unde va fi punctul culminant? Numai Dumnezeu știe.

Poate va veni o zi când Hagia Sofia va fi restaurată ca un loc de închinare la Dumnezeu Trinitar, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și toate moscheile vor deveni case de rugăciune, creștine.

O vreme când templele hinduse vor fi schimbate în centre de închinare la istoricul Isus al Bibliei, iar demonii să fugă și să țipe când Numele Divin al lui Isus Hristos va umple orașele, dealurile și văile Indiei.

O vreme în care noii atești vor plânge după vechile lor înșelări, unde capitaliștii se pocăiesc de corupția și lăcomia lor, iar marxiștii plâng după milă și iertare pentru nebunia lor.

Cât timp va trece? Nu putem afirma nimic. Dar împărățiile acestei lumi vor deveni Împărăția lui Dumnezeu și a Hristosului Său și o nouă „Ortodoxie a celor două sticle” va apărea: Sângele mucenicilor și uleiul Duhului Sfânt.

Ne confruntăm cu o nouă săptămână după Săptămâna Sfântă, și o facem cu bucurie și încredere în pășirea noastră. Isus este Domn și El își instaurează domnia în moduri în care, uneori, ne fac să ne simțim inconfortabil. În moduri care sunt concepute să nască ceva nou în noi și noile daruri spirituale să fie puse la dispoziția voiei Lui. Această mișcare nouă care nu are nume și nu poate fi definită ușor, implică un termen la care ne-am uitat săptămâna aceasta. Este Socialismul Euharistic.

Pentru a discuta despre oricare dintre problemele aduse în această lucrare scurtă, vă rog să îmi scrieți pe următoarea adresă:

bob@bobhitching.com

CUPRINS

Prefață	4
Introducere	9
<i>ideile nu mai au consecințe</i>	
Duminica Floriilor	19
<i>Simboluri ale autorității în umilință</i>	
Sfânta Luni	22
<i>Coreografia personalității împletită</i>	
Sfânta Marți	28
<i>Absența pildelor</i>	
Sfânta Miercuri	32
<i>Marea trădare</i>	
Joia Mare	36
<i>O Poruncă nouă, un Legământ nou</i>	
Buna Vineri	41
<i>Vichingii și filosofii îngenunchează</i>	
Sfânta Sâmbătă	48
<i>Frumusețea, puterea și impecabilitatea inocenței</i>	
Duminica Paștelor	53
<i>Și Porțile Iadului nu o vor doborî</i>	
Luni, după Săptămâna Sfântă	56
<i>Ortodoxia celor două sticle</i>	

Wann?
nicht aufpassen.
Caroline's Grinsen
von T. Hübner
Büchel n. Wirteln

DM
EAST

®